

Πέτρος Ξένος: Από τη Λούχα της Ζακύνθου στην Αυστραλία

Αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος Δεύτερο

Το Ταξίδι στο Σάο Πάολο

Ο Πέτρος λόγω που μιλούσε τα ισπανικά είχε γνωρίσει πολλούς Ισπανούς που και αυτοί είχαν φύγει από την πατρίδα τους για ένα μεροκάματο. Τα παλιά χρόνια η Ισπανία είχε δυνατό στόλο. Τα καράβια της είχαν κατακτήσει σχεδόν όλο τον Ατλαντικό και είχαν φτιάξει πολλές αποικίες την σημερινή Λατινική Αμερική. Εκτός από την Βραζιλία όλη η κεντρική και νότιος Αμερική μιλούσαν την ισπανική γλώσσα με κάπως διαφορετική διάλεκτο που την ονομάζουν καστελιάνικη. Εδώ κλινόμαστε την παρένθεση.

Βρήκε λοιπόν την ευκαιρία μαζί με φίλους από το καράβι να βγουν λίγο έξω να περπατήσουν στην πόλη. Είχε δει παλιές ισπανικές ταινίες στο σινεμά στην Αθηνά με ταυρομάχους και ήθελε να δει έστω και απέξω την αρένα που ο ταυρομάχος αφού πάλευε κάμποση ώρα με τον ταύρο κρατώντας ένα κόκκινο πανί, καρφώνοντας τον με κοφτερά βέλη που του τρυπούσαν το δέρμα, τελικά του κάρφωνε τα σπαθιά που κρατούσε στο λαιμό μέχρι που το ζώο έπεφτε κάτω νεκρό. Αν δε προλάβαινε να καρφώσει τον ταυρομάχο με τα κέρατα του και να τον τινάξει στον αέρα σαν μπαλόνι.

Κατέβηκαν λοιπόν από το καράβι περπάτησαν μια μεγάλη λεωφόρο δεντροφυτεμένη. Αφού βάδισαν κάμποσο στο τέλος του δρόμου φάνηκε η αρένα με τις μεγάλες πόρτες. Βέβαια δεν θα πρέπει να παραλείψουμε ότι αυτό είναι και το γήπεδο μιας από τις μεγαλύτερες ποδοσφαιρικές ομάδες της Ευρώπης, της Μπαρθελόνα. Στάθηκαν για λίγο απέξω και γρήγορα γυρίσαν στο καράβι που μετά από λίγο έφυγε από το λιμάνι.

Μετά από μερικές ώρες η Αφρική με την Ευρώπη άρχισαν να πλησιάζουν πιο κοντά ώσπου αριστερά, κατά την Αφρική, στένεψαν κάτι πελώριοι βράχοι, φάνηκαν σαν να μας κλείνουν το δρόμο. Ήταν τα στενά του Γιβραλτάρ που μας θύμιζαν ότι φεύγουμε από την Μεσόγειο και μπαίνουμε στο Ατλαντικό ωκεανό. Το άλλο πρωί φτάσανε στη Λι-

Πάνω: Το Ρίο Ντε Τζανέιρο. Ανέναντι σελίδα: Ο Πέτρος όταν ξεκίνησε το ταξίδι του

σαβόνα της Πορτογαλίας.

ΣΤΗ ΛΙΣΑΒΟΝΑ

Ήταν Κυριακή πρωί όταν το πλοίο έδεσε στο λιμάνι της Λισαβόνας. Βγήκαν για λίγο έξω. Πολλοί λίγοι άνθρωποι κυκλοφορούσαν στους λιθόστρωτους δρόμους. Έβρεχε δυνατά και έκανε πολύ κρύο. Οι Πορτογάλοι είναι Καθολικοί και πραγματικοί χριστιανοί. Για κανέναν λόγο δεν θα άφηναν να μην πάνε στη εκκλησιά την Κυριακή. Το ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ δεν έμεινε στην Λισαβόνα για πολύ. Σε λίγο έλυσε τα σκοινιά και τα ρεμουλκά τον έσυραν έξω από το λιμάνι. Αυτό ήταν. Τώρα τον περίμενε ένας ολόκληρος ωκεανός. Το επόμενο λιμάνι ήταν το Ρίο Ντε Τζανέιρο και για να φτάσει εκεί έπρεπε να ταξιδεύει 15 μέρες. Διέσχισαν τον Ατλαντικό ωκεανό με κατεύθυνση νοτιοδυτικά αφήνοντας πίσω τους έναν άσπρο αφρό. Στα πλευρά τα δελφίνια τους συνοδεύαν χοροπηδώντας σαν φύ-

λακες άγγελοι και προσπαθώντας να βρουν τροφή από τα απορρίμματα που πετούσαν στην θάλασσα οι καμαρότοι. Όσο περνούσαν οι μέρες τόσο και η ζεστή γινόταν και πιο ανυπόφορη πάνω στο κατάστρωμα. Στα σαλόνια δεν υπήρχε πρόβλημα αφού λειτουργούσαν τα κλιματιστικά. Είχαν περάσει 10 μέρες από τότε που έφυγαν από την Λισαβόνα. Μετά το δείπνο ο καπετάνιος τους πληροφόρησε ότι την άλλη μέρα θα περνούσαν τον ισπμερινό και θα ήθελε το πρωί μετά το πρωινό φαγητό να ανεβούν όλοι στο κατάστρωμα να γιορτάσουν και να δουν τον Ποσειδώνα που θα έβγαινε μέσα από την θάλασσα (πισίνα) με την τρίαινα του να χαιρετήσει τους επιβάτες και να ευχηθεί στο πλοίο να είναι πάντα καλοτάξιδο και με την δικιά του βοήθεια να έχει πάντα ήσυχες θάλασσες.

Το άλλο πρωί ανέβηκαν στο κατάστρωμα που ήταν στολισμένο με πολύχρωμες κορδέλες και μπαλονάκια. Φυσούσε ένας δυνατός ζε-

στός αέρας που έκανε τα ρούχα να κολλάνε πάνω στο σώμα. Η μουσική έπαιζε ασταμάτητα σε μια στιγμή δυνάμωσε του ήχους και από την πίσίνα πετάχτηκε ο καπετάνιος ντυμένος Ποσειδώνας που με την τρίαινα που κρατούσε στα χεριά του ανακάτευε το νερό της πίσίνας. Μετά άρχισε το γλέντι που κράτησε σχεδόν όλη μέρα.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΤΑΝΕΙ ΣΤΟ ΡΙΟ ΝΤΕ ΤΖΑΝΕΙΡΟ

Πέρασαν 3 μέρες από τότε όταν στο βάθος φάνηκε στεριά. Είχαν να δουν στεριά από τότε που έφυγαν από την Λισαβόνα και είχαν περάσει 15 μέρες. Το καράβι όλο και πλησίαζε μέχρι που νόμιζες ότι θα έμπαινε σε ποτάμι και πράγματι ήταν ένα στενό σαν ποτάμι. Από την μια και την άλλη πλευρά έβλεπες μια καταπράσινη βλάστηση με πολλά τροπικά δέντρα και φυτά. Ο Πέτρος δεν είχε δει ποτέ τέτοιου είδους δέντρα στο χωριό του αν και